

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת שמני
מברכים חודש אייר
כ"ח ניסן שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 18
(33)

ארויסגעזעבן דורך אונזרות היכל הקודש הרמב"ם

האט ער זיך מיישב גיווען. ער וועט פארין זוכין א חכם. וואס ער זאל אים פותר חלום זיין פהווייתו. (דהיינו ער זאל אים פאשיידן דעם חלום פונקט אזוי ווי ער איז) און ער האט מיט זיך גינומען צווי מענטשן און איז גיפארין אויף דער וועלט. ניט אזוי ווי א מלך נאר ווי א פראסטע מענטש און איז גיפארין פון איין שטאט צו דער אנדערער. און האט גיפרעגט. ווי גיפינט מען אזוי א חכם וואס ער זאל פותר חלום זיין פהווייתו. האט מען אים מודיע גיווען אז דארט און דארט גיפינט זיך אזוי א חכם. איז ער גיפארין אהין. און איז גיקומען צו דעם חכם און ער האט אים דערציילט דעם אמת. אז ער איז א מלך. און ער האט אפ גינומען מלחמות. און די גאנצע מעשה וואס סע גיווען כנ"ל. און האט אים גיפעטין. אז ער זאל אים פותר חלום זיין.

באמת איז די גאנצע לעבן פון א מענטש אזוי ווי א חלום, ווי עס שטייט אין פסוק (איוב כ, ח): "כחלום יעוף וגו'". ווילאנג א מענטש איז נישט מקורב צו א חכם, צום אמת'ן צדיק, שלאפט דער מענטש א טיפע שלאף, עס דאכט זיך אים אז ער איז אויף, ער קומט און גייט, ער עסט און טרינקט, ער מאכט

<<<

שבת קודש פרשת תזמנה, שבת זכור, שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א, עס איז געווען 'שבת שבע ברכות' פון בנו הרב אלהן חיים גרו יאיר. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ז, מזבוב ועכביש [חלק ד].

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:
דער נאך האבין די מענטשן פון דעם דומיט גינומען דעם פאטרעט און האבין אים ווידער צו אויף גישטעלט אזוי ווי פריר און די קרוין האבן זיי גינומען און האבן אפגיזאשן. און האבין ווידער אויף גיהאנגען אויף זייער ארט האט זיך דער מלך אויף גיהאפט. און האט תיבה א קוק גיטאן אויף דעם בלעטל וואס סע האט אויף אים מגין גיווען פון א וואסירע נימוס פון א וואסירע אומה דאס איז. האט ער גיזעהן א סע שטייט דארט דער נימוס פון יודין. האט ער אן גיהויבן צו קוקן אויף דעם בלעטל מיט דעם אמת האט ער פארשטאנען דעם רעכטן אמת. האט ער זיך מיישב גיווען. ער וועט שוין בוודאי זיין א יוד. נאר וואס טוט מען אז מען זאל די גאנצע וועלט מחזיר למוטב זיין מען זאל זיי אלע ברענגען צום אמת.

תחיית המתים, במערבא אמרי אף מפתח של פרנסה, אין ארץ ישראל זאגט מען: אויך די שליסל פון פרנסה. דערפאר מאכט מען א שליסל אויף די חלה אז דער מענטש זאל געדענקען אז קיינער קען אים נישט העלפן און געבן פרנסה נאר דער אייבערשטער. דערפאר זאלסטו זען צו זיין פרייליך שבת און אריין ברענגען אין שטוב א שמחה, און דער רבי זאגט די גאנצע געלט קומט פון די פרוי, זאלסטו זען צו מכבד זיין דיין ווייב אזוי וועסטו האבן שפע.

עסן קיין חמץ און יעצט שבת נאך פסח איז דער צייט וואס מען הייבט אן עסן חמץ, וועגן דעם מאכט מען א שליסל; מוהרא"ש זאגט אז דאס טוט מען ווייל מען וויל דערמאנען דעם מענטש ער זאל געדענקען אז פרנסה קומט פונעם אייבערשטן אזוי ווי חז"ל זאגן (תענית ב) אמר ר' יוחנן: ג' מפתחות בידו של הקב"ה, ר' יוחנן זאגט דריי שליסלען איז נאר אין די הענט פונעם אייבערשטן, מפתח של גשמים, מפתח של חיה, ומפתח של תחיית המתים, די שליסל פון רעגן, קינדער און

א ווארט פארן שבת טיש
מיר גייען יעצט אריין אינעם ערשטן שבת פונעם זומער, א לאנגע שבת, דארפסטו געדענקען וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י"ז) צריך להזהר מאד להיות שמח וטוב לב בשבת, מען דארף זיין זייער פרייליך און גוטמוטיג שבת; עס איז דא א מנהג ישראל אז די ערשטע שבת נאך פסח מאכט מען א שליסל אויף די חלה, דער טעם פון דעם איז ווייל פסח האט מען נישט געטארט

(עצתו אמונה אחרי תשע"ו)

געשעפֿטן וכו', אָבער דאָס אַלעס איז אין אַ 'חלום', דער מענטש איז פֿאַרשלאָפֿן און ער לעבט אין אַ חלום, ער איז פֿונקט אזוי ווי אַ מענטש וואָס שְׁלאָפֿט און חלומ'ט זיך אַ חלום, יענער חלומ'ט פֿון זיינע געשעפֿטן, פֿון פֿאַסירונגען וכו' אים דאַכט זיך אויך אז ער איז יעצט באַמט אויף, ער קומט און גייט, ער עסט און טרינקט, ער מאַכט געשעפֿטן וכו' - אָבער באַמט האַלט ער אינמיטן אַ טיפֿע שְׁלאָף, דאָס זעלבע איז מיט יעדן מענטש איידער ער ווערט מקורב צו אַ צדיק איז זיין גאַנצע לעבן אַ שְׁלאָפֿעדיגע לעבן, אַלעס וואָס ער טוט - טוט ער אין חלום.

דער חכם, דער אַמֵּת ער צדיק וועקט אויף דעם מענטש ער זאל אויפֿשטיין פֿון זיין שְׁלאָף, ער זאל אָנהייבן לעבן, ער פֿרענגט אַרײַן אינעם מענטש אַ קלאַרע אַמונָה, דער מענטש זאל אָנהייבן לעבן מיטן אייבערשטן. דער צדיק לערנט אויס דעם מענטש: דאַנק דעם אייבערשטן אויף זיינע חסדים וואָס ער טוט מיט דיר, דערצײל אים ווי גוט עס איז דיר, דיין געזונט, פֿרנסה, קינדער וכו', און בעט אים ער זאל דיר העלפֿן מיט דייןע פֿראַבלעמען וואָס דו גייסט אַרײַבער, און אויב דו פֿאַלסט אַראָפֿ אין אַן עבִירָה השֵּם ישְׁמרינו, טו גלייך תְּשובָה, זאַג פֿאַר'ן אייבערשטן 'זיי מיר מוחל, איך גיי עס מער נישט טון' - ווען אַ מענטש פֿירט זיך אזוי, דאַן הייסט זיין לעבן אַ לעבן, ער איז אויף מיט זיין גאַנצע קראַפֿט, אָבער ווילאַנג דער מענטש קומט און גייט, ער עסט און טרינקט, ער מאַכט געשעפֿטן וכו' אָבער ער לעבט נישט מיטן אייבערשטן, ער רעדט נישט צום אייבערשטן, ער לעבט נישט מיט אַ קלאַרע שְׁטאַרקע אַמונָה אינעם אייבערשטן, האַלט ער נאָך אינמיטן זיין שְׁלאָף.

האַט אים דער חכם גיענפֿערט. איך אליין קאן ניט פֿוּתֵר זײַן.

אזוי איז די סדר פֿון צדיקים, קודם פֿרובֿירן זיי זיך אַרויסצודרייען פֿון מענטשן און זאַגן: "איך קען נישט".

נאָר סע איז פֿאַר האַנדלן אַ צײַט. אין דעם אין דעם טאַג און אין דעם אין דעם חודש. דעמולט נעם איך צום אויף אלע סממני הקטורת (פֿלומר אלע קרייטיכצער וואָס פֿון זיי פֿלעגט מען מאַכן קטורת) און איך מאַך פֿון זיי אַ מורכבֿ. (פֿלומר ער מישט זיי אויס אין איינעם). און מרייכערט דעם מענטשן מיט דער קטורת און דער מענש האַט אין זין וואָס ער וויל זעהן. און וואָס ער וויל וויסן. ווייסט ער דעמולט אַלדײַנג.

האַט זיך דער מלך מנישב גיווען. אז ער האַט זיך שוין יאָ אזוי פֿיל צײַט דרויף פֿאַרבראַכט. וועט ער נאָך וואַרטן ביז דעם טאַג און דעם חודש.

אין די ווערטער ליגט אַ געוואלדיגע יסוד. יעדער מענטש דאַרף דאָס אַרײַנגעמען אין זיך און וויסן, 'אז איך האָב שוין יאָ פֿאַרברענגט אזויפֿיל צײַט פֿדי געהאַלפֿן צו ווערן פֿון מיין יצר הרע אַרײַנצוקומען אין די קדושה, וועל איך שוין אויסוואַרטן נאָך אַביסל ביז איך וועל שוין אינגאַנצן געהאַלפֿן ווערן'.

אַ מענטש פֿרובֿירט אַ לאַנגע צײַט אַרײַנצוקומען אין די קדושה, ער פֿרובֿירט אַנצוקומען צו די מדה פֿון 'ענוה', ער פֿרובֿירט זוכה זיין צו אַ קלאַרע 'אַמונָה' ער זאל שפֿירן דעם אייבערשטן, ער וואַרט שוין אזוי לאַנג אַרויסצוגיין פֿון זיין לעבן וואָס שוועבט ווי אין אַ 'חלום', ער איז זײַער באַזאַרגט 'ווען ווען איך שוין זוכה זיין צו די אלע מדריגות?' דאַרף ער זיך שְׁטאַרקן מיט 'אַמונָת חכמים', אז דער חכם האַט געזאַגט אז איך זאל וואַרטן ביז דעם געוויסע צײַט וואָס דעמאַלט וועל איך זוכה זיין צו וואָס איך וויל זוכה זיין, וועל איך אויסוואַרטן דעם צײַט, ווייל צום סוף וועל איך זוכה זיין צו אלע מדריגות וואָס אַ מענטש קען זוכה זיין אויף די וועלט.

און דער ראש ישיבה שליט"א איז אַרײַן אַ שמועס פֿון 'ענוה'. וואָס איז די מדה פֿון 'ענוה'? מענטשן מיינען אז גיין מיט אַן איינגעבויגענעם ריקן דאָס איז 'ענוה', אָבער דאָס האַט גאַרנישט מיט 'ענוה', גיין איינגעבויגן קען קומען פֿון דעם אז דער מענטש האַט זיך נאַכנישט אויסגעלערנט ווי אזוי מען באַגײט זיך אין לעבן, ער איז אַ בַּטְלָן, אָדער ווי דער רבי רופֿט דאָס אַן 'חגיפָה' (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כב).

דאָס האַט גאַרנישט מיט קיין 'ענוה'. מען קען גיין מיט אַן אויפֿגעהויבענעם ריקן און זיין ביי זיך צעפֿראַכן ווי אַ צעפֿראַכענע שאַרב, מוהרא"ש האַט דערצײלט פֿונעם הייליגן צדיק רבי מנחם מענדל מרימנוב זכר צדיק לברכה, אז ער פֿלעגט גיין אַנגעטון מיט קליידער געשטריקט מיט גאַלד וכו', ער האַט אויסגעקוקט גרויס און רײַך, אָבער אינעווייניג איז ער געווען אזוי צעפֿראַכן, ער איז געווען ביי זיך אינגאַנצן בַּטְל, אויף אזוי ווייט אז זיין רבי דער הייליגער מגיד פֿון מעזריטש זכותו יגן עלינו האַט אים געדאַרפֿט מחזק זיין און האַט אים געזאַגט: "זאַלסט וויסן אז יעדע מענטש וואָס דו זעסט ביסטו חשובֿ'ער פֿון אים!" אָבער פֿון אינדרויסן האַט מען גאַרנישט אַנגעמערקט אויף אים זיין גרויס

אזוי אויף דער צייילן תלמידים אז מוהרא"ש זכרונו לברכה האט אמאל גענומען א פאפיר און עס צעריסן אויף העלפט, דערנאך האט ער גענומען איין העלפט און עס נאכאמאל צעריסן אויף העלפט און אזוי האט ער צעריסן דעם העלפט ביז עס איז שוין געווען אזוי קליין אז מען האט עס שוין מער נישט געקענט מאכן קלענער, האט ער זיך אנגערופן: "אזוי צעריסן בין איך ביי מיר! עס איז שוין נישט שייך עס מער צו צעריסן..." אבער קוקנדיג אויף מוהרא"ש האט מען נישט געקענט גלייבן ווי 'גארנישט' דער מענטש איז ביי זיך, מוהרא"ש האט אויסגעקוקט אזוי מסודר, ער האט געהאט זיינע תגיעות מיט אזא חן, מען האט נישט געקענט חלומ'ען ווי דער מענטש איז צעבראכן כחרס הנשבר, און אזוי זענען אלע צדיקים פון אינדריסן קען זיך דאכטן ווי זיי גייען אן מיט א שטארקייט, עס קוקט אויס ווי זיי האלטן זיך עפעס ווערד, אבער אינעווייניג זענען זיי אינגאנצן בטל צום אייבערשטן.

איך האב שוין נאכגעזאגט היינט אינדערפרי פאר'ן דאווענען ביים שיעור אין ספר הקדוש פּעלת הצדיק אז אלס קינד האב איך געהאט די קשיא וואס אסאך קינדער האבן, איך האב געזען מיין זיידע הגאון הצדיק גאב"ד קארלסבורג זכר צדיק לברכה זיצן אויבן אן וכו' האב איך נישט פארשטאנען ווי אזוי קען זיין דער צדיק איז א צדיק, ער זיצט דאך אויבן אן וכו' קומט דאך אויס אז ער איז דאך א בעל גאווה...? אבער אין אמת'ן אריין איז דאס בכלל נישט קיין קשיא, ווייל מען קען זיצן אויבן אן און זיין דער גרעסטער עניו, אזוי ווי עס שטייט ביי משה רבינו (במדבר יב, א): "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", משה רבינו איז געווען דער גרעסטער עניו, ווי אזוי האט ער געקענט זיין אן עניו, ער האט דאך איבערגעגעבן די גאנצע תורה פאר די אידן וכו', נאר פון דעם זעט מען אז דאס האט נישט צוטון מיט קיין ענוה, מען קען זיצן אויבן אן און לערנען תורה מיט די גאנצע וועלט און זיין דער גרעסטער עניו.

'ענוה' איז גאר עפעס אנדערש, ענוה מיינט האבן 'סבלנות', אזוי ווי רש"י זאגט דארט ביי משה רבינו (במדבר יב, א): "ענו - שפּל וּסבּלן", א עניו איז דער וואס קען אלעס סובל זיין, ער קען דערליידן ווען א צווייטער טוט אים שלעכטס און מוז אים נישט צוריק שלעכטס טון.

דאס איז זייער וויכטיג פאר א אינגערמאן צו

וויסן נאך די חתונה, דער מאן דארף זיין דער וואס געבט גוטע ווערטער פאר זיין ווייב; נישט קיין חילוק וויאזוי זי רעאגירט צוריק צום מאן, אפילו זי רעדט שארף, זי רעדט נישט שייך וכו', דאך דארף דער מאן ווייטער רעדן שייך צו זיין ווייב. דער מאן דארף לעבן מיט א 'גדלות המוחין', מיט דעם מחשבה: 'איך דארף קיינעם נישט - אויסער דעם אייבערשטן, איך דארף נישט אז מיין ווייב זאל האלטן פון מיר וכו', איך וועל שטענדיג רעדן צו מיין ווייב ווייך און שייך, עס וועט נישט אויסמאכן קיין חילוק אין מיין רעדן וויאזוי מיין ווייב רעאגירט צוריק צו מיר, אז זי רעדט צו מיר שייך איז אויך גוט... אבער מיין רעדן צו איר וועט זיך נישט טוישן לויט ווי אזוי זי רעאגירט צו מיר".

מוהרא"ש פלעגט דערציילן ווי מען האט געהערט ברסלב'ער חסידים רעדן צו זייערע ווייבער אזוי שייך, אזוי זיס - מיט דעם וואס די ווייבער האבן נישט אייביג צוריק גערעדט ווי אזוי מען דארף.

עס שטייט אין די תורה (דברים כד, ה): "ושמח את אשתו", דער מאן זאל מאכן פרייליך זיין ווייב, זאגט די הייליגע רש"י, די ווערטער מיינען אז דער מאן זאל פרייליך מאכן זיין ווייב, אזוי ווי דער תרגום אונקלוס טייטשט: "ויחד ית אתתה", עס מיינט נישט אז דער מאן זאל זיך פרייען 'מיט' זיין ווייב; אלע פּרעגן אויף דעם, וואס הייסט ער זאל פרייליך מאכן זיין ווייב אבער ער זאל זיך נישט מיטפרייען 'מיט' זיין ווייב, לכאורה, אז מען מאכט איר פרייליך ווערט ער דאך אטאמאטיש צוזאמען פרייליך? נאר רש"י מיינט דאס וואס מיר שמועסן יעצט, דער מאן זאל נישט מיינען זיך, דער מאן דארף רעדן ווייך און שייך צו זיין ווייב - אפגעזען ווי אזוי זי רעאגירט צוריק צו אים, אפילו זי וועט אים נישט צוריק פרייליך מאכן, זאל ער זען איר פרייליך מאכן.

אזוי ווי מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט חזר'ן דעם ווארט אז א מאן מאכט יעדן טאג א ברכה "שלא עשני אשה", יישר כח אייבערשטער אז איך בין נישט קיין פרוי, לכאורה וואס איז פשט פון דעם ברכה, אויף וואס דאנקן מיר דעם אייבערשטן, די וועלט קען דאך נישט אנגיין אן פרויען? (מוהרא"ש פלעגט אלץ צולייגן, די ברכה וואס די פרויען מאכן "שעשני כרצונו", איז סאך א שענערע ברכה, ווייל זיי געבן זיך אינגאנצן איבער צום אייבערשטן). נאר דער אייבערשטער האט באשאפן מאן און ווייב מיט דעם נאטור אז דער מאן זאל זיין דער משפיע - דער וואס געבט גוטע ווערטער

פאר זיין ווייב, און די פרוי איז די מקבל - זי נעמט פונעם מאן, דאנקען מיר דעם אייבערשטן יעדן טאג אז מיר זענען גישט קיין מקבל, נאר מיר זענען די וואס געבן פאר יענעם. דער ווייל שטעלט זיך ארויס ביי אסאך אינגעלייט אז זיי זענען גאר די וואס זענען מקבל, זיי זענען נאך מער 'פּרוי' ווי זייער ווייב... ער ווערט באלידיגט פון יעדע ווארט וואס זיין ווייב זאגט אים.

א אינגערמאן האט מיר געשריבן די וואך אין א בריוו אז זיין ווייב האט אים אנגעשריגן מיט בזיונות: "דו ביסט משוגא, דו דארפסט נעמען פילן...!" ער פרעגט מיר וואס זאל איך טון, יעצט טאר איך איר אויך גישט צוריק ענטפערן? האב איך אים געענטפערט: גיין, דו רעד צוריק צו איר שיין און ווייך; אפילו אז זי שרייט מיינט זי גארנישט, זי איז פשוט איבערגעשטרענגט, באלד וועט זי זיך בארואיגן און אלעס וועט זיך מסדר זיין.

א אינגערמאן קען אלעס פועל'ן אין שטוב אויב ער רעדט שיין מיט שכל. מוהרא"ש האט דערציילט פונעם הייליגן צדיק רבי אברהם בן רבי נחמן זכר צדיק לברכה, ער פלעגט גישט זיין אין שטוב, רוב וואך איז ער געווען באהאלטן, ער האט עוסק געווען מיט התבודדות צום אייבערשטן און מיט זיינע שיעורים; פלעגן קומען פרויען, אומפארגינערישע שכנים - אנהעצן זיין ווייב קעגן אים, זיי פלעגן איר טשעפען זאגנדיג: "דו האסט א מאן א משוגענער", זיי פלעגן איר זאגן: "דו ביסט א רחמנות"; אזעלכע ווערטער פלעגן זיי איר זאגן ביז זי איז געווארן אויפגעהעצט קעגן אים און ווען ער איז אהיים געקומען האט זי אים געזאגט: "עד כאן, איך גיי גישט מער אזוי לעבן מיט דיר וכו' וכו'", אבער רבי אברהם בן רבי נחמן האט געוויסט דעם סוד ווי אזוי צו רעדן מיט א ווייב, ער האט גערעדט צו איר זייער שיין, זייער ווייך, ער פלעגט איר זאגן אזעלכע שיינע ווערטער ביז זי האט אפגעמאכט אז זי גייט מער גישט אויסהערן די שכנים. למעשה פלעגט זי יא צוריק פאלן; זי פלעגט נאכאמאל ווערן אויפגעהעצט, אבער דער צדיק האט אזוי שיין גערעדט צו איר, ער האט איר שטענדיג אונטער געקויפט און אלץ שלום געמאכט.

די הייליגע חכמים זאגן (עירובין ק:): "אלמלא לא נתנה תורה", ווען מיר וואלטן גישט געהאט די תורה, "למדנו דרך ארץ מתרנגול", וואלטן מיר געלערנט דרך ארץ פון א האן, דער האן זאגט פארן הינדל: "זיגא זבינא לך", איך גיי דיר קויפן א שיינעם

מאנטל, "דמטי לך עד ארעא", א מאנטל וואס וועט צודעקן דיינע פיס, "ובתר הכי", נאכן לעבן אינאיינעם זאגט ער איר: גלייב מיר, אויב וואלט איך ווען געהאט געלט וואלט איך דיר דאס געקויפט, איך האב גישט; ער זאגט איר, גלייב מיר אז איך מיינ עס אמת'דיג, אויב גישט: "לישמטיה לכרבלתיה דהווא תרנגולא, אי אית ליה ולא זבינא לך", - זאל מיינ קאפ אויסגעריסן ווערן, איך האב פשוט גישט קיין געלט.

אויך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א שמועס פון 'אמונה'. די שבת איז זייער א הייליגע שבת, מען האט געליינט די פרשה פון מחית עמלק (דברים כה, י - יח): "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים, אשר קרך בדרך וגו'". עמלק פרויבירט אפצוקילן די אמונה פון אידישע קינדער, ער האט געוואלט אריינברענגען אין אידן ספיקות אין די אמונה, דארפן מיר אויסרייסן דעם עמלק פון אונזערע הערצער און גלייבן אינעם אייבערשטן אז עס איז גישט דא קיין טבע, מקרה און מזל, נאר אלעס פירט דער הייליגער באשעפער אליינס.

מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט אלץ געבן דעם משל. ווען פאליציי כאפן א מענטש בינדן זיי אים צו מיט קייטלען כדי ער זאל גישט קענען אנטלויפן, זענען פארהאן צוויי סארט מענטשן, א קלוגער מענטש לאזט זיינע הענט אין די קייטלען צוגעבינדן, ער ווייסט אז ער וועט זיך סיי ווי גישט קענען ארויסרייסן דערפון, אבער דער נאר שלעפט זיינע הענט אהער און אהין, פרויבירנדיג מיט אלע כחות זיך ארויסרייסן פון די קייטלען, וואס וועט זיין דער סוף ווען זיי ווערן באפרייט פון די פאליציי און מען נעמט אראפ זייערע קייטלען? דער קלוגער מענטש וואס האט זיך געלאזט פון די פאליציי האט געזונטע הענט, ווידער דער נארישער מענטש גייט אהיים מיט צעבליטיגטע הענט, די זעלבע זאך איז לגבי דעם אייבערשטן, ווען א מענטש גייט אריבער שווערע צייטן השם ישמרינו דארף ער געדענקן פון וועמען קומט דאס אלעס? פונעם אייבערשטן אליינס, דעריבער איז א שאד זיך צו עסן דאס געזונט און זיך קראנק מאכן פון די צער, נאר מען דארף אריינגעמען אין זיך א קלארע אמונה אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן און מיטן אייבערשטנס הילף וועט מען געהאלפן ווערן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.